

opusdei.org

Min förebild Johann Sebastian Bach

Cristina Zudaire är supernumerarie i Argentina, mamma till fem barn och en stor Bach-beundrare.

2009-10-12

Min pappa ville absolut göra det möjligt för mig att studera musik. Vi hade visserligen inte mycket pengar, men trots det köpte han ett bra piano och lät oss barn få undervisning av stans bästa pianolärare.

När jag var 18 år gammal kom jag i kontakt med Opus Dei, när jag sökte en biktfar, och en väninnas väninna till min mor satte mig i förbindelse med ett av Verkets kvinnliga studenthem.

På den tiden studerade jag musik och filosofi för att bli lärare och i samband med det lärde jag känna Daniel, min blivande man. Strax efter vårt bröllop bad jag om att få bli upptagen i Verket. Vi ville flytta till Rauch, Daniels hemstad på Argentinas Pampas. Vi glädde oss redan över en stor familj.

Den lilla stans församlingskyrka har en härlig piporgel, som strax innan hade fått en ordentlig översyn och nu tillät mig att fortsätta mina musikaliska övningar.

Vårt hem blev allt mer fyllt – med musik, goda böcker, generellt med mycken känsla för konst – och sen undan för undan med våra fem barn.

I Verket hade jag lärt mig, att i allt sätta familjen främst. Därför blev det allt tydligare för mig, att det inte alls är någon tidsförlust att helt och fullt stå till förfogande för dem – för deras intellektuella och emotionella utveckling.

Men som tidigare förblev musiken den andra sidan av min ”kallelse”. Och så satt jag dag efter dag en viss tid vid pianot eller på orgelpallen och övade in de storartade verken av Johann Sebastian Bach. Mästaren var för mig en förebild: Den kärleksfulle fadern i en stor familj, som han ägnade sina bästa stunder av sitt arbetsfyllda liv, utan att för den skull försumma sin uppgift som kompositör. Ett par av sina mest älskvärda verk har han skrivit för sin familjs musikaliska fostran, t.ex. den berömda ”Notenbüchlein für Anna Magdalena Bach”. Även i mina barns liv har musiken blivit allt viktigare.

Under tiden har de lämnat barnåren bakom sig. Den äldste studerar sång, den andra har bett om upptagelse i Verket som numerarie, men går fortfarande i skolan liksom hennes båda yngre bröder. Min yngsta är tolv år. Min man och barnen sjunger varje söndag i kyrkokören i vår församlingskyrka. De älskar alla naturen, kulturen och särskilt konsten – och också Verket, som de ser som en del av sin familj.

Nyligen gav jag ett par orgelkonserter. Programmet bestod uteslutande av Bachverk, som jag under åren övat in – tillsammans med all insats för familjen, det myckna hushållsarbetet liksom även tiden för Gud och mina vänner.

min-forebild-johann-sebastian-bach/
(2026-04-03)